

Vi kan se, at man på drifts- og anlægssiden har budgetteret i overensstemmelse med disse aftaler i amterne og kommunerne, men at man desuden har sat skatterne op i forhold til det, vi regnede med. Det har været både utilfredsstillende og unødvendigt, fordi kommunerne ikke har forudbudgetteret udskrivningsgrundlaget som forudsat i aftalen med regeringen, og så kunne man have undgået skattestigninger. I de kommende forhandlinger med de kommunale organisationer har vi derfor bl.a. på dette punkt brug for at diskutere, hvordan systemets funktionsmåde kan forbedres, og vi har også brug for at drøfte, om det er nødvendigt at indbygge varsler om reaktioner og sanktioner, hvis aftalerne ikke overholdes.

Aftalesystemet har naturligvis som forudsætning, at det kan håndhæves og respekteres, og alternativet er – som jeg var inde på – lidt skræmmende: For megen lovgivning, for mange påbud og for meget kontrol. Derfor har både staten og de kommunale organisationer en meget stærk interesse i at indgå aftaler, som sikrer, at systemet fortsat kan fungere og også kan fungere bedre.

Først på ugen publicerede Finansministeriet i øvrigt en meget spændende undersøgelse af både borgernes og medarbejdernes oplevelse af den offentlige sektor. Denne undersøgelse er meget læseværdig for alle, der er interesseret i, hvordan vi skal få de offentlige budgetter til at hænge sammen og alligevel forbedre kvaliteten af de offentlige ydelser. Det er f.eks. interessant – bare for at nævne et enkelt punkt – at en tredjedel af de offentligt ansatte mener, at ressourcerne kan udnyttes bedre på de steder, hvor de pågældende arbejder. Det har noget at gøre med uddannelse, det har noget at gøre med et bedre samarbejde og at tage medarbejderne mere med på råd, og det har noget at gøre med mange andre ting, også ændrede organisationsformer.

Jeg siger dette for at slå fast, at processen med at udnytte de menneskelige og økonomiske ressourcer på den bedst mulige måde til gavn for kunderne, borgerne og brugerne aldrig holder op. Vi gør heller ikke os selv nogen tjeneste ved her i Folketinget at stille det op på den måde, at man kun kan forbedre den offentlige service ved at tilføre flere ressourcer, selv om det også kan være nødvendigt på en række punkter; det vil jeg bestemt ikke afvise. Jeg ser også for mig, at med de opgaver, vi har sat os for at løse, og som man har sat sig for at løse ude i kommunerne, vil der i den aftale, vi skal lave for 1996, også

indgå ekstra ressourcer til driften. De vil måske ikke stige så kraftigt som i de foregående mange år, hvor stigningstakten har været enestående, fordi der var så mange behov, der havde hobet sig op, og mange opgaver, som ikke var blevet løst tilstrækkelig godt.

Vi lægger op til, at stigningstakten skal være mindre; men det er meget vigtigt at holde sig klart, at vi ikke taler om et nulsumsspil eller en nedskærings spil. Vi taler om, at den del af den offentlige virksomhed, der også i 1996 får lov til at anvende forøgede ressourcer, er kommunerne og amterne. Det sker for at opfylde børnepasningsgarantien, for at sikre bedre forhold for de ældre og for at fortsætte indsatsen for de sindslidende og de udstødte. Det sker også for at realisere målsætningerne i den 4-årige sygehusaftale om at gennemføre nogle patientforbedringer, og som vi har aftalt med amterne, forudsætter det ekstra ressourcer år for år i hele 4-års-perioden på sygehusområdet.

Jeg føler mig overbevist om, at vi kan lave en fornuftig aftale. Det er i hvert fald regeringens ønske, og jeg har også et ganske klart indtryk af, at det er de kommunale organisationers ønske.

Jeg skal måske afslutningsvis gøre en enkelt bemærkning om nogle betragtninger i weekendens aviser, hvor jeg synes, en enkelt avis ligesom lancerede et ordvalg, der førte til en overfortolkning af, hvad økonomiministeren har sagt om investeringerne. Det, regeringen ønsker at udtrykke med hensyn til investeringerne, er, at fortsætter den økonomiske fremgang i bygge- og anlægssektoren i den takt, vi i øvrigt har set indtil nu, vil det være nødvendigt for både staten og kommunerne at operere med et noget lavere samlet investeringsniveau i 1996-budgetterne. Problemet vil naturligvis ikke være lige udtalt i alle egne af landet; men det kan opstå.

Problemet skal også ses i forhold til det, jeg sagde indledningsvis: Hvad er overliggeren, hvad er sammenhængen i den økonomiske politik, hvis vi skal sikre, at det opsving, der er i gang, bliver stærkt og bestandigt? Jo, så skal det offentlige – regering, kommuner og amter som en helhed – ikke medvirke til at skabe presproblemer, der får udviklingen ud af kontrol og bevirker, at vi gentager de fejltagelser fra 1970'erne og 1980'erne, der gjorde opsvingene så kortvarige. Det er sådan set bare det, vi har villet signalere.

Men det er klart, at hvad angår investeringerne, er det sådan set de sidste søm, der skal slås i, den sidste pløk, der skal sættes i marken. Vi skal